

Партыйную работу—у цэнтр увагі*)

Таварышы, вы сабраліся на выключна сур'езную нараду, дзе галоўнае, асноўнае, цэнтр пытанняў, вакол якіх усё на нарадзе верціцца,—гэта пытанні партыйнай работы, дзе і народ сабраўся такі, для якога пытанні партыйнай работы павінны быць пытаннямі штодзённай практычнай работы, пытаннямі, над якімі думаюць і працуюць тэарэтычна, на якіх і растуць палітычна.

Я не збіраюся надоўга займаць ваш час і зраблю толькі некалькі заўваг.

Першае. Я думаю, што трэба пачаць прама з галіны работы, у якой працуе тав. Готфрыд. Работа прамысловасці БССР у гэтым годзе нядрэнная ў параўнанні з папярэднімі гадамі (у 1933 г. было 84 проц. выканання плана), але ёна дрэнная па тых рэзультатах, якія мы павінны былі мець у гэтым годзе.

1934 г.—другі год другой пяцігодкі—мы закончылі з невыкананнем промфінплана як па рэспубліцы, па якой у цэлым мы маем 97,6 проц., так і па раду буйнейшых прадпрыемстваў, гарадоў. Гэта зусім нецярпімая справа.

У другой пяцігодцы мы сваёй мэтай паставілі—пабудаваць бяскласавае соцыялістычнае грамадства. Але гэта бяскласавае соцыялістычнае грамадства нельга пабудаваць, калі мы не выканаем нашы вытворчыя планы, калі мы не авалодаем самай высокай тэхнікай, калі мы не будзем працаваць так, як вучыць нас тав. Сталін, працаваць, не пакладаючы рук, каб работа гарэла, каб афяраваць усім у інтарэсах справы, у інтарэсах перамогі, у інтарэсах пабудовы бяскласавага соцыялістычнага грамадства. Тэхнікай мы тут, у БССР, авалодалі пакуль яшчэ выключна дрэнна. Гэта паказвае большасць прадпрыемстваў, я ўжо не кажу аб сельскай гаспадарцы, дзе ў нас скарыстанне машын, пытанні рамонту машын стаяць на выключна нізкім узроўні.

Трэба з усёй вострасцю падкрэсліць іменна тое, што работа прамысловасці БССР у 1934 г., калі нават параўнаць з паказчыкамі сельскай гаспадаркі, яшчэ незадавальняючай, хвастацца добрай работай прамысловасці ў 1934 г. ні ў якім разе нельга. Вядома, ёсць у нас прадпрыемствы, якія нядрэнна выканалі промфінплан, ёсць цэлыя галіны прамысловасці, якія выканалі заданні, ёсць і гарады, выканаўшыя свой промфінплан цалкам, але рад буйнейшых, рашаючых прад-

*) З выступлення на нарадзе інструктароў райкомаў і райкомаў па прамысловасці і сакратароў парткомаў прадпрыемстваў БССР пры промадзеле ЦК КП(б)Б.

прыемстваў усяго плана не выканалі. Напрыклад, у Гомелі, як правіла, амаль усе буйныя прадпрыемствы не выканалі гадавога плана (Добруш, шклозавод, дрэваапрацоўчы камбінат). У некаторых гарадах выкананне ідзе за кошт саматужнікаў і т. д., а буйныя адстаюць і гэта зусім не плюс. Тым часам іменна буйныя прадпрыемствы БССР, па прыкладу ўсяго СССР, павінны быць наперадзе, яны павінны паказаць узоры работы, яны павінны быць у авангардзе.

Вядома, факт выканання промфінплана дробнымі прадпрыемствамі—гэта добрая справа. Але ў цэлым справа з выкананнем промфінплана абстаіць яшчэ незадавальняюча, раз няма 100 проц., раз па БССР нехапае 2,4 проц. к гадавому плану.

Вырашэнне задач другой пяцігодкі—пяцігодкі пабудовы бяскласавага соцыялістычнага грамадства—нямысліма без сур'ёзнай, пабольшэвіцку наладжанай арганізацыйнай работы, без высокай ідэйнай, партыйнай палітычнай узброенасці, тэарэтычнай падрыхтоўкі, авалодання рэвалюцыйным вопытам соцыялістычнага будаўніцтва.

Мы не можам пабудаваць бяскласавае соцыялістычнае грамадства, калі не будзем узмацняць нашу партыю, узнімаць палітычны ўзровень і пільнасць яе членаў. Узмацненне дыктатуры пролетарыята прадпалагае ўсямернае ўзмацненне гэтай асноўнай, накіроўваючай, кіруючай сілы ў нашым соцыялістычным будаўніцтве, ўзмацненне і павышэнне боеспольнасці, маналітнасці нашай большэвіцкай партыі.

Мы знаходзімся ў капіталістычным акружэнні, у нас унутры краіны ёсць усякія рэшткі недабрых варожых нам класаў, ахвосці былых апазіцыйных груп і групчак, якія імкнуцца весці сваю контррэвалюцыйную работу.

Чым больш нашы поспехі на фронце соцыялістычнага будаўніцтва, тым маналітней наша партыя, тым азлобленей становіцца класавы вораг, які ідзе на ўсё, каб сарваць справу соцыялізма. Подлы, антысовецкі, контррэвалюцыйны шлях былой трацкісцка-зіноўеўскай апазіцыі, якая зрабіла двурушніцтва асноўным сваім метадам зносін з партыяй; забойства фашысцкімі падонкамі былой зіноўеўскай апазіцыі аднаго з лепшых кіраўнікоў партыі—тав. Кірава—яркі прыклад таго, на якія метады барацьбы з савецкаю ўладай, з партыяй здольны рэшткі класавых ворагаў, і сведчыць аб тым, што класавы вораг актывізуецца, вядзе шалёную барацьбу супроць соцыялізма, супроць партыі.

У БССР, ва ўмовах пагранічнасці яе становішча, пры наяўнасці ў мінулым даволі значных антысовецкіх партый, меншавіцкіх, эсэраўскіх, нацыяналістычных груп, рэшткі якіх, прытаіўшыся сямтам, прадаўжаюць весці сваю контррэвалюцыйную работу, патрэбна выключная пільнасць, выключная непрымірымасць да ўсякага роду вылазак класавага ворага.

Трацкісцкае выступленне Галендо на заводзе «Большэвік», антыпартыйныя паводзіны былога актыўнага ўдзельніка зіноўеўскай апазіцыі—Фліора, контррэвалюцыйныя трацкісцкія і нацыяналістычныя вылазкі ў ВКСГШ і Мед'інстытуце гавораць нам аб тым, што контррэвалюцыйнае ахвосце трацкісцка-зіноўеўскай апазіцыі яшчэ вядзе сваю работу. Патрэбна выключная пільнасць і непрымірымасць да ўсякага роду антыпартыйных вылазак класавага ворага. Трэба бязлітасна распраўляцца з агентурай класавага ворага.

Мы павінны ўвесь час памятаць указанні тав. Сталіна на XVII з'ездзе:

«Сістэматычна выкрываць ідэалогію і рэшткі ідэалогіі варожых ленінізму пльней, не замазваць, а крытыкаваць смела адхіленні некаторых таварышоў ад марксізма-ленінізма».

Мы павінны зараз выключна вялікую ўвагу ўдзяліць комсамолу, бо класава-варожыя элементы ставяць стаўку на моладзь, імкнучца весці сярод яе скрытую разлагаючую контррэвалюцыйную работу. Трэба ўзмацніць нашу работу сярод беспартыйнай моладзі, сярод студэнцтва, загартоўваючы іх у барацьбе з класавымі ворагамі, выхоўваючы іх у духу большэвізма, у духу ненавісці да ворагаў рабочага класа, непрымірмасці да вылазак усякага роду рэштак класава-варожых элементаў.

Выключна складаныя задачы пабудовы бяскласавага соцыялістычнага грамадства, абвостраная класавая барацьба ў краіне, неабходнасць ва што-б там ні стала даць прадукцыю больш высокую па якасці, чым дае любая капіталістычная краіна, задача асваення тэхнікі, варштатаў, машын, задача навучыцца кіраваць гэтымі варштатамі і машынамі ў самы кароткі адрэзак часу—патрабуюць ад нас усё больш і больш умацоўваць нашу слаўную большэвіцкую партыю—арганізатара нашых перамог.

І вось, калі мы гаворым аб асноўных задачах, якія стаяць перад партыяй, перад краінай, мы павінны ў першую чаргу памятаць аб нашай партыйнай рабоце, канцэнтравачь увагу вакол пытанняў партыйнай работы. Калі мы не выконваем тое ці іншае заданне партыі, урада, то прамая адказнасць кладзецца за гэта ў першую чаргу на тых комуністаў, якія непасрэдна гэтай работай займаюцца.

Тым часам у нас на Беларусі няма ніводнага прадпрыемства, дзе была-б узорна пастаўлена партыйная работа. У нас многа ў партыйнай рабоце адміністрауюць. Інструктар гаркома і райкома партыі часта выступае, як чалавек, які многа загадае. Калі ён выступае дзе-небудзь, ставіць пытанне і інш., то ён мяркуе, што яго выступленне, яго дырэктыва абавязковы, і калі яго бяруць пад малейшае сумненне, то становіцца на-дыбы. Зусім верна, што парада інструктара партыйнай арганізацыі па сутнасці справы павінна быць законам. Але на аснове чаго гэта павінна атрымлівацца? Па-першае, на аснове сваёй уласнай добрай работы, на аснове паказу самім узорнай большэвіцкай работы, на аснове ўмення паказаць, як гэта трэба зрабіць і на радзе прыкладаў даказаць, што ты праў. Парада інструктара будзе толькі тады законам, калі ён карыстаецца пашанай, аўтарытэтам, накопленым сваёй большэвіцкай самаадданай, дзелавой, канкрэтнай работай.

Інструктары павінны памятаць, што яны працуюць у партыйным апарате, што іх указанні ўспрымаюцца як указанні партыі. І сапраўды, гэта на самай справе мае месца. Але аб чым гэта гаворыць? Гэта яшчэ не заўсёды гаворыць аб добрай рабоце інструктара. Гэта гаворыць аб агромным аўтарытэце, які заваявала сабе партыя пад кіраўніцтвам ленінскага ЦК, пад кіраўніцтвам тав. Сталіна.

ЦК КП(б)Б не ёсць нешта адарванае, што жыве адасобленым жыццём. ЦК КП(б)Б прадстаўляе ў Беларусі ЦК ВКП(б), а вялікі аўтарытэт ЦК ВКП(б) вельмі моцны. Ён, што называецца, заваёван жыццём, работай, барацьбой за прынцыпы нашай партыі і справу будаўніцтва соцыялізма.

Аўтарытэт-жа нашага ЦК партыі пераходзіць на гарадскі камітэт партыі, на райком, на інструктара. Але ці значыць гэта, што на кожным заводзе, на кожным участку работа інструктара з'яўляецца здавальняючай? Не, не заўсёды здавальняюча.

К рабоце інструктара і к рабоце апарата партыі прад'яўляюцца асобныя патрабаванні. Асабліва работніку партыйнага апарата трэба ўмець на справе, заўсёды паказваць узоры ленынска-сталінскага стыля работы.

Мы, як партработнікі, павінны паказваць узоры работы ва ўсіх звеннях, на ўсіх участках. Партыйны апарат, вядома, падбіраецца асобым парадкам. Гэта, зразумела, не значыць, што на іншых участках горшыя людзі сядзяць. Зусім не так. Але гэта значыць, што партыйны апарат асобых людзей падбірае, каб у партыйным апарате былі сапраўды крышталёныя большэвікі, якія ўмеюць па-большэвіцку змагацца за справу пролетарыята.

Тым часам добрай пастаноўкаю партыйнай работы мы далёка яшчэ не можам пахвастацца.

Мы нядаўна чыталі дакладную запіску інструктара гомельскай партыйнай арганізацыі па пытанню аб прапрацоўцы і рэалізацыі рашэнняў пленума ЦК. Што кінулася ў вочы? Партработа, як правіла, крыху зрушылася пасля рашэння ЦК ВКП(б), але работа інструктара—асноўнага звяна ў партработе з'яўляецца яшчэ вельмі недавальняючай. Інструктар многа яшчэ адмініструе, многа гастраліруе па прадпрыемствах. Але, каб узняць адно звяно і давесці да канца, як гэта патрабуе партыйная работа, гэтага далёка яшчэ няма.

Галоўны недахоп у перабудове партыйнай работы выражаецца ў дрэнным кіраўніцтве інструктарамі, работай парткомаў і, з другога боку, у дрэнным кіраўніцтве гаркома партыі інструктарам, бо, як правіла, гарком партыі не кіруе інструктарам, як належыць. У прыватнасці, у некаторых гаркомах інструктар не мае прамога вольнага доступу к сакратару. Сакратар увесь час спасылаецца на тое, што ў яго многа дзяржаўнай работы, што ў яго дрэнная справа з профсаюзамі, што ён павінен займацца хлебазакупкамі, сяўбой і т. д. А партыйная работа часта не з'яўляецца рашаючай. Зусім недастаткова партыйна-выхаваўчая работа, работа па павышэнню ідэалагічнага ўзроўню членаў партыі, а тым больш—арганізатарская партыйная работа сакратара парткома, райкома.

Мы павінны дабіцца, каб партыйная работа была ў цэнтры ўвагі партыйных работнікаў. А гэтага невыстарчае ў рабоце промадзела, у рабоце іншых аддзелаў ЦК КП(б)Б і яшчэ больш у рабоце гаркомаў, інструктароў і парткомаў.

Калі возьмем партком якога-небудзь прадпрыемства, то ўбачым, што ў радзе выпадкаў сакратар парткома лічыць сябе самай вялікай уладай на прадпрыемстве. Як сакратар парткома, ён ведае, што можа закаціць вымову таму ці іншаму камуністу, можа зрабіць адпаведнае ўздзеянне і інш. і часта сваю работу зводзіць да адміністравання. Тым часам ён забывае, як умела трэба карыстацца сваім правам, падпарадкаваўшы ўсё гэта справе выхавання і мабілізацыі камуністаў і беспартыйных рабочых на барацьбу за генеральную лінію партыі.